

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 20-06-8290 ת' נ' ת'

תיק חיצוני :

בפני כבוד השופט סארי ג'יוסי

המבקש

א' ת'

ע"י ב"כ עוה"ד ש. בודה

נגד

המשיב

י' ת'

ע"י ב"כ עוה"ד ש. שגיא

פסק דין

1

2 1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט לענייני משפחה בחדרה מיום 26.5.2020 שניתנה
3 במסגרת ת"ב 11770-02-20 שניתנה בבקשה למתן פסיקתה שהגיש המבקש. בית משפט
4 קמא נמנע מליתן פסיקתה והאריך המועד לביצוע חיובים שהושתו על המשיב בגדרי פסק
5 בורר אותו אישר יום קודם.

6

7

תיאור העובדות

8

9 2. המבקש והמשיב הם אחים ובין השניים התגלעו סכסוכים בעניינים שונים, שהועברו
10 להכרעת בורר מכריע – עו"ד רונן סטי (להלן: "הבורר") בהתאם להסכם בוררות מיום
11 5.8.13.

12

13 3. ביום 7.3.17 ניתן פסק הבורר (להלן: "פסק 1") וזה אושר בפסק דין שניתן בבית משפט
14 קמא ביום 12.9.2018.

15

16 4. בהתבסס על פסק הבורר, הגישו הצדדים תביעות מקבילות שעניינן עתירת המבקש להשבת
17 תכשיטי זהב אשר הועברו לרשותו של המשיב, ועתירת המשיב לקבלת דמי שכירות בנכס
18 העונה לשם "-----". תביעות אלו אף הן הועברו להכרעת הבורר.

19

20 5. ביום 18.12.2019 ניתן פסק הבורר באותן תובענות (להלן: "פסק 2"), בו נקבע בסעיף 77
21 כי:

22

23 "א. על י' לשלם לא' שווי של 1.5 ק"ג שווי תכשיטי זהב לפי מחיר של 152.38 ₪ לגר'
24 זהב, סה"כ 228,570 ₪.

25

26 ב. למרות האמור לעיל, אני נותן בידי י' הזדמנות להעביר את התכשיטים במשקל של 660
27 גר' אותם הציג בהליך הבוררות לידי אשר תוך 15 יום ממועד מתן פסק בוררות זה
28 ולהשלים תוך 15 יום נוספים תשלום שווי היתרה בסך של (228,570 ₪ בניכוי סך של
29 100,571 ₪) 127,999 ₪.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 20-06-8290 ת' נ' ת'

תיק חיצוני :

6. ביום 11.5.2020 דחה בית משפט קמא את בקשת המשיב לביטול חלק מפסק 2 ואישר אותו במלואו, ככתבו וכלשונו.

7. למחרת היום, ב-12.5.20, ולאחר שהמשיב לא קיים את הוראת סעיף 77 לפסק 2, לא שילם את הסכום הגבוה על פי החלופה הראשונה בס"ק א', וגם לא העביר אל המבקש את התכשיטים בתוך 15 ימים ולא שילם את היתרה בהתאם לחלופה שבס"ק ב', הגיש המבקש לפני בית משפט קמא בקשה לחתימה על פסיקתה, לפיה על המשיב לשלם לו את שנקבע בהוראת סעיף 77 (א) לפסק 2, היינו הסכום הגבוה (להלן: "הפסיקתה").

8. המשיב הודיע כי הוא מתנגד לנוסח המוצע, וטען שבכוונתו להעביר את התכשיטים לידי המבקש ולשלם את הסכום המופחת. לאחר שהצדדים העלו את טענותיהם בעניין זה לפני בית משפט קמא ניתנה ביום 26.5.2020 החלטתו מושא בקשת רשות ערעור זו, לפיה נקבע כי:

"בהתאם לפסק הבוררות (פרק ד', ס' 77א') ניתנה לי' האפשרות להעביר את התכשיטים לידי א' תוך 15 יום ממועד מתן פסק הבוררות ולהשלים תוך 15 יום נוספים את שווי היתרה.

לפנים משורת הדין, ונוכח מועד אישור פסק הבוררות (11.5.20), ניתנת בזאת ארכה לי' להעביר את התכשיטים לידי א' עד ליום 2.6.20.

ככל שלא יעשה כן במועד, תוגש הודעה לתיק, שאז תחתם הפסיקתא מיום 19.5.20."

9. המבקש לא השלים עם ההחלטה והגיש בקשת רשות ערעור זו. נתבקשה תשובת המשיב וזו הוגשה. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה, אני מחליט לדון בבקשה כאילו ניתנה הרשות והוגש ערעור על פי הרשות שניתנה.

טענות הצדדים:

10. טענות המבקש

א. הפסיקתה לה עתר המבקש אינה אלא ביטוי של התוצאה האופרטיבית של פסק 2 שאושר למפרע, שהרי היא נועדה על מנת שניתן יהיה ליישם ולממש את פסק 2 במסגרת הליכי ההוצאה לפועל.

ב. שגה בית משפט קמא עת החליט שלא לאשר את הפסיקתה, שהרי פסק 2 מהווה מעשה בית דין בין הצדדים, וזאת בהתאם להוראת סעיף 21 לחוק הבוררות, תשכ"ח-1968 (להלן: "החוק") והקביעות שניתנו במסגרת פסק 2 הן שרירות וקיימות, בעיקר לנוכח אישור פסק 2, ומשכך בית המשפט יכול ליתן פסיקתה אך בהתאם.

ג. שגה בית משפט קמא עת נתן למשיב ארכה "לפנים משורת הדין", שהרי בית המשפט אמור לפסוק על פי הדין. יתרה מכך, בית משפט קמא נתן את ההחלטה על דרך הפשרה, ומבלי שניתנה הסכמת הצדדים לכך.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 20-06-8290 ת' נ' ת'

תיק חיצוני :

ד. אין מחלוקת כי המועד שנקבע לביצוע העברת התכשיטים לידי המבקש הוא 15 יום מיום מתן פסק 2, ואין ארכה נוספת לבד מזו שנרשמה במפורש בסעיף 77 לפסק 2. אי לכך, שגה בית משפט קמא עת קבע כי למשיב מגיעה ארכה נוספת.

ה. טענת המשיב לפיה הוא זכאי לנצל את ההזדמנות שניתנה לו, ולשלם סכום מופחת אגב העברת התכשיטים לידי המבקש, תוך התעלמות בוטה מהזמן הרב שחלף מהמועד שנקבע בפסק 2, משוללת כל יסוד, ואינה נובעת מפסק 2 כלל ולו במשתמע.

11. טענות המשיב

א. המשיב התנגד לבקשה וצידד בהחלטת בית משפט קמא.

ב. הדרך היחידה לאכיפת פסק בורר הינה על פי סעי' 23 לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968. לטענתו רק עם אישור הפסק הוא הופך לחלק בלתי נפרד מפסק הדין המאשר אותו וכי רק במועד זה הוא נהיה בר אכיפה וביצוע.

ג. פסק בורר נבדל מפסק דין רגיל בכך שכל עוד תלויה ועומדת בקשה לביטולו, לא ניתן לאשרו ולא ניתן לאכוף אותו. במקרה דנן מניין הימים שקבע הבורר בפסק דין 2 (15 ימים מיום הפסק) נכללים בתקופה בה היתה תלויה לפני בית משפט קמא הבקשה לביטול פסק הבורר, ועל כן המועד לביצוע סעי' 77 לפסק הבורר 2 טרם חלף.

ד. כאשר עסקין בפסק בורר אין כל צורך בבקשת עיכוב ביצוע על מנת לעכב אכיפתו משממילא הפסק אינו אכיף כל עוד לא אושר. מכאן יש לראות בפסק הבורר כמעוכב כך שמועד הוצאתו מן הכח אל הפועל הוקפא ונדחה לאחר מכן. המשיב מפנה להלכות בעניין עיכוב ביצוע החלטה ומבקש לגזור מהם גזירה שווה.

ה. המשיב הקדים ופנה למבקש בטווח ה-15 ימים מאישור הפסק והודיעו כי הוא מבקש להשיב את התכשיטים ולשלם את הסכום המופחת ונראה כי השימוש שעשה בית משפט קמא בביטוי "לפנים משורת הדין" נובע מחוסר ידיעה על אודות אותה פניה.

ו. בית משפט קמא כפוף להוראת סעי' 8 לחוק בית משפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995 ועל כן השימוש באותו ביטוי "לפנים משורת הדין" נעשה גם בהתאם לאותה גמישות דיונית המתחייבת בערכאה זו.

דין והכרעה

12. תחילה מילים מספר על הסמכות ליתן פסיקתה, גדריה ומה אמורה היא להכיל. מתן פסיקתה הוסדר בתקנה 198 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984.

"פסיקתה היא אכן "תמצית של החלטה שניתנה, המפרשת את ההכרעה ללא נימוקים" (י, זוסמן, סדרי הדין האזרחי (אמינון, מהדורה 5, בעריכת ש' לוי, 1988) 481-480)

(ראו גם: ע"א 26/88 אברהם שמאי נ' טפחות בנק משכנאות לישראל בע"מ, מב(2) 837).

עוד נקבע כי :

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 20-06-8290 ת' נ' ת'

תיק חיצוני :

"על-פי תקנה 198(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, "מותר לערוך פסיקתה", "על סמך החלטה שניתנה", בין שהייתה ההחלטה "פסק דין" ובין שהייתה "החלטה אחרת". עוד נקבע, כי "תאריך שימוע ההחלטה הוא התאריך לפסיקתה". נפסק, כי "אם חתם השופט בעצמו על הפסיקתה, יכולה היא לשמש לפירוש פסק הדין שהיה סתום" (י' זוסמן, סדרי הדין האזרחי, (אמינון, מהדורה 6, בעריכת ש' לוי, 1990) 493). הפסיקתה - על-פי טיבה - נסמכת על ההחלטה או על פסק הדין שלגביהם היא ניתנה, ואין לה קיום עצמאי."

ראו: בש"א 7132/94 בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' תעשיות מרסי עפולה בע"מ, (מט' 1) 532.

למעשה, הפסיקתה נועדה כדי לשקף את ההכרעה בתמציתיות ללא נימוקים מבלי להוסיף לגרוע או לשנות ממנה. עם זאת, ייתכנו מקרים בהם תינתן פסיקתה המבהירה/מתקנת פסק דין או החלטה שאינם נהירים לבעלי הדין. וכך נפסק:

"בשורה של פסקי דין הבחין בית משפט זה בין שני סוגים של פסיקות: על פי רוב, הפסיקתה הינה "פסיקתא משקפת" המהווה שיקוף גרידא של הנאמר בפסק הדין, ללא כל תוספת או פירוש. לעומת זאת, "פסיקתא מבהירה" או "מתקנת" מבהירה את פסק הדין או מפרשת נקודה סתומה ובלתי ברורה בו [ראו: ע"א 3832/10 מיטרני נ' מחלופ, (פורסם בנבו) פסקאות 8-9 וההפניות שם (10.8.2010) (להלן: עניין מיטרני)].

בניגוד לפסיקתא משקפת – אשר יכול ותינתן על ידי שופט או רשם אחר מזה אשר נתן את ההחלטה השיפוטית המקורית (קרי, "החלטה" או "פסק דין") – על פסיקתא מבהירה או מתקנת להינתן על ידי אותו שופט אשר יושב בדין, כך שלמעשה הוא "מפצח" נקודה עמומה בהחלטתו המקורית או מכריע במחלוקת שנתגלעה בין הצדדים בכל הנוגע לפירושה הנכון. היא אף עשויה ליצוק "תוכן חדש" לתוך ההכרעה המקורית ובכך למעשה ליצור מצב דברים חדש [ראו: בש"א 881/06 כץ נ' גוטליב, (פורסם בנבו) פסקה 5 (4.7.2006); ע"א 1050/01 גבעת כח מושב עובדים להתיישבות שיתופית בע"מ נ' עו"ד זרח רוזנבלום, (פורסם בנבו) פסקה 7 (24.2.2002)]. יש והיא אף עשויה לשנות את ההכרעה בפסק הדין המקורי [רע"א 10100/06 צמח נ' עיריית רמת השרון, (פורסם בנבו) פסקה 3 (3.11.2008); אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי 595-594 (מהדורה שתיים-עשרה, 2015)]. כפועל יוצא מכך, לעתים תביא פסיקתא מסוג זה "למצב שבו בעל דין שלא ראה את עצמו קודם לכן מקופח על-ידי פסק-הדין, ישנה את עמדתו" [ראו: עניין מיטרני, פסקה 11]. על אף האמור, הבהיר בית משפט זה כי פסיקתא מסוג זה הינה בגדר חריג, כאשר תפקידה המרכזי של פסיקתא היא לשקף את פסק הדין ולא להוות "מקצה שיפודים" לו [ראו: עניין מערכות תקשורת ואיתור, פסקה ח.]. "רע"א 5962/16 יוסי נווה נ' משה יוסף, ההדגשות אינן במקור).

בענייננו, נראה כי הפסיקתה שהציג המבקש היא פסיקתה משקפת, שכן היא מפרטת נאמנה האמור בסעיף 77 לפסק 2, לפיו נקבע שאם המשיב לא יעביר את התכשיטים למבקש תוך 15 ימים, יהא עליו לשלם למבקש סכום של 228,570 ₪.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 20-06-8290 ת' נ' ת'

תיק חיצוני :

פסיקתה מטעם בית משפט בעקבות פסק בורר שאושר

13. למעשה, מקור סמכותו של בית המשפט ליתן פסיקתה לפסק בורר שאושר מצוי בהוראות סעיפים 23 ו-24 לחוק הבוררות.

כך נפסק:

"עניינה של ההערה הראשונה במועד שעד אליו יש לאפשר למי מן הצדדים להגיש לבורר בקשה למתן פסיקתה. לדידי, נכון יהיה להתיר הגשת בקשה שכזו לבורר, רק כל עוד לא הוגשה לבית המשפט בקשה לאישור או ביטול פסק הבוררות. מרגע שהוגשה בקשה שכזו, אזי בית המשפט הוא שדן בטענות הצדדים ביחס להליך הבוררות. על כן, אין לקבל מצב בו במקביל להליך המתנהל בבית המשפט יפנה מי מן הצדדים לבורר. זאת ועוד, ייתכנו מקרים בהם יבקשו הצדדים להשיג על הפסיקתה שניתנה. המקרה דנן – בו טענו המשיבים לפני בית המשפט המחוזי כי הפסיקתה איננה משקפת כיאות את פסק הבוררות – מהווה דוגמא לכך. על מנת לייעל את הדיון, ראוי כי בית המשפט ידון בהשגות באשר לפסיקתה בעודו דן בטענות באשר לפסק הבוררות שביחס אליו ניתנה הפסיקתה. על כן, אין לקבל מצב בו הבורר נותן פסיקתה לאחר שבית המשפט כבר החל לדון בפסק הבוררות ולעיתים אף אישר אותה. למוותר לציין כי עומדת לבית המשפט האפשרות ליתן פסיקתה, כחלק מהסעדים שנקבעו בסעיפים 23 ו-24 לחוק הבוררות." (רע"א 5962/16 יוסי נווה נ' משה יוסף).

עוד נקבע ב-הפ"ב (י-ס) 12-10-55665 יוסף אסי רוט נ' מונה ברפמן:

"באשר לסמכות בית המשפט למתן פסיקתה לפסקי בוררות, צודק ב"כ המבקשת בטענתו כי לפי סעיף 23(א) לחוק הבוררות, תשכ"ח-1968, משאושר פסק בוררות, דינו כדין פסק-דין של בית המשפט, ועל כן, כפי שמציינת פרופ' אטולנגי, בספרה בוררות – דין ונוהל (מהדורה רביעית מיוחדת, 2005) (להלן: "אטולנגי"), בעמ' 900: "בצד אישור הפסק, יכול ביהמ"ש, על פי בקשת אחד הצדדים, גם להוציא פסיקתה לפי תק' 198 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד – 1984... כאשר החיובים שבה הם אלה אשר נקבעו בפסק הבורר." (הנה כי כן, לבית המשפט נתונה הסמכות ליתן פסיקתה לפסק בוררות).

14. טענתו המרכזית של המבקש היא שפסק 2 מחייב כמעשה בית דין, וזאת לאור הוראות סעיף 21 לחוק הבוררות שקובע כי:

"בכפוף לסעיפים 24 עד 28 ובאין כוונה אחרת משתמעת מהסכם הבוררות, מחייב פסק בוררות את בעלי-הדין וחליפיהם כמעשה בית-דין."

עוד טוען המבקש כי הפסיקתה שהגיש מהווה את התוצאה האופרטיבית של פסק הדין, כי בית המשפט צריך לשפוט לפי הדין ולא "לפנים משורת הדין", וכי המשיב "פספס את הרכבת" עת בחר שלא לקיים את שנקבע בסעיף 77 לפסק 2.

15. עמדתו זו של המבקש מקובלת עלי. מרגע שאושר פסק הבורר בשלמותו וללא כל סייג – ביטול חלקים ממנו, לא ניתן לשנות מהוראותיו ובוודאי לא בעקבות בקשה למתן פסיקתה שהגיש הזוכה על פי הפסק וכשלא הונחה לפניו בקשה מטעם הצד השני – המשיב, להארכת

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 20-06-8290 ת' נ' ת'

תיק חיצוני :

מועד לביצוע חיובים על פי הפסק. אוסיף כי אין זה מסמכותו של בית משפט לשנות מהוראות פסק הבורר מרגע שאישורו ובוודאי לא על דרך הארכת מועד שנקבע לביצוע חיוב על פיו כאשר עם חלוף אותו מועד בהתאם לפסק, החיוב שב ולובש צורתו המקורית של תשלום מלוא הסכום הגבוה בהתאם לסעי' 77 (א). בל נשכח כי על אף שההכרעה בבקשה לביטול חלקי של פסק 2 ואישורו התקבלה קודם, ממילא ההתערבות השיפוטית בפסק בורר מוגבלת ומתוחמת לעילות בטלות מוגדרות הנוגעות לפסק אותן יש לפרש בצמצום כדי ליתן תוקף לפסק ולא לבטלו. עוד נפסק בהקשר זה כי בית-המשפט הבוחן את הפסק אינו דן בו כערכאת ערעור, ואין הוא אמור לבחון אם צדק הבורר בקביעותו או טעה בהן גם אינו רשאי להעמיד את הפסק במבחן ביקורתו הוא – אם צודק הוא או בלתי צודק בהתאם לתפיסתו שלו. עליו להעמיד למבחן את פסק הבורר בשאלות יסוד שעניינן, בעיקרן, בחינת תקינותו הבסיסית של הליך הבוררות – קיומו של הסכם בוררות בר-תוקף, מינוי בורר כדין, פסיקה בתוך גבולות הסמכות, שמירה על כללי צדק טבעי, עמידה באמות מידה של תקנת הציבור ועוד שורה של עניינים. גלישת הביקורת השיפוטית על פסק הבורר אל מעבר לעילות הביקורת הצרות כאמור מפרה את האיזון הראוי בין העצמאות וחופש הפעולה שהמחוקק ביקש לתת בידי מוסד הבוררות לבין אינטרס הציבור בקיום פיקוח שיפוטי צר בלבד על תקינותם של הליכי הבוררות. " (רע"א 3680/00 אהרון גמליאלי נ' מגשימים כפר שיתופי להתיישבות חקלאית בע"מ, נז(6) 605).

בהקשר זה אין לבית משפט לענייני משפחה סמכויות רחבות מאלה הנתונות לערכאה אחרת הדנה בענייני בוררות והמאפשרת לה לשנות מועד ביצוע חיוב על פי פסק בורר לאחר שמצא לאשרו ללא סייג, וממילא בית משפט קמא מצא להאריך המועד אך "לפנים משורת הדין" כשטענות המשיב הועלו בתגובה לבקשת המבקש למתן פסיקתה. גם אם ניחס זאת לאותה סמכות שבשיקול דעת המסורה לבית משפט קמא בהתאם לסעי' 8 לחוק בית המשפט לענייני משפחה לנהוג בדרך הנראית לו הטובה ביותר לעשיית משפט צדק, אין בהוראה זו כדי לאפשר בנסיבות דן הארכת המועדים לביצוע חיוב או הוראה על פי פסק הבוררות.

אמנם על פי ההלכה הפסוקה לבית משפט נתונה סמכות טבועה להעניק ארכות חסד לבעלי דין גם לאחר שניתן בעניינם פסק דין, וזאת באופן חריג לנוכח הכלל הידוע של "גמר מלאכה", אולם זאת יש לעשות במקרים של כורח מציאות ומניעת תוצאות קשות של גרם עוול ואי צדק (ראו למשל: ע"א 230/87 שקולניק נ' זכאי, פ"ד מו (3) 279; רע"א 3143/04 וילאר נכסים (1985) בע"מ נ' קרמיטל אי. אל בע"מ (2004) (להלן: "עניין וילאר").

לא מצאתי כי במקרה שלנו התקיימו נסיבות קיצוניות אשר הצדיקו הארכת המועד וממילא נראה שלא נטען כי התקיימו כאלה. אוסיף כי העובדה שצד בחר שלא להשלים עם פסק הבורר וביקש ביטולו החלקי כאשר בסופו של הליך נדחתה בקשתו והפסק אושר, אינה מהווה נסיבה מיוחדת שבעטייה קמה הצדקה לדחות את מועד ביצוע החיובים על פיו. אמנם המייחד את הוראת סעי' 77 לפסק 2 שהיא מעמידה לפני המשיב שתי חלופות לביצוע פסק הדין, האחת כספית בלבד ע"ס של כ-220,000 ₪ אך לצד זאת היא מאפשרת למשיב לשלם סכום מופחת בכ-100,000 ₪ אם ישיב את התכשיטים למבקש תוך 15 יום מפסק 2 וישלם את היתרה תוך 15 ימים לאחר מכן, אחרת יצטרך לשלם את הסכום הגבוה. לטענת המשיב, רק משאושר פסק הבורר היה עליו לפעול על פיו ובמועד מתן הפסיקתה טרם חלפו אותם 15 ימים.

אין ממש בטענה זו שכן הפסק אינו מכיל הוראה הדוחה את ביצועו כפוף לאישורו; אישורו אינו אלא אקט הצהרתי בלבד שאינו מכונן היוצר חיובים חדשים או משנה מאלה הקבועים בפסק הבורר; ובמקרה שלנו למשיב עמדה הזכות לבחור בין שתי החלופות - קיום פסק

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 20-06-8290 ת' נ' ת'

תיק חיצוני :

הבורר בהתאם לחלופה של חיוב מופחת בתוך המועדים שנקבעו בפסק או תשלום גבוה
ללא השבת תכשיטים, וברי שבהתאם לפסק זכות הבחירה שניתנה בידי המשיב לפעול
בהתאם לחלופה של תשלום מופחת הוגבלה בזמן ודחית ביצועה עד להכרעה בבקשתו
לביטול החלקי של הפסק משמעותה ויתור על חלופה זו.

כאן ראוי להזכיר כי פסק 2 ניתן ביום 18.12.19 ואילו ההחלטה הדוחה את הבקשה לביטולו
ומאשרת את הפסק ניתנה ב-11.5.20.

וידוגש, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בעניין וילאר דובר על מקרים חריגים ביותר
המאפשרים הארכת מועד על פי פסק דין ובעיקר באותם מקרים בהם "התקיימו נסיבות
קיצוניות אשר הצדיקו את הארכות המועד, כגון איחור בן ימים ספורים בקיום
התחייבות בשל טעות גרידא, אשר הובעה נכונות מיידידת לתקנה, או שיתוק בו לקה
החייב, כך שנבצר ממנו לשלם את המגיע ממנו במועד שנקבע".

16. כאמור, הנסיבות שלפנינו אינן קיצוניות המצדיקות הארכת המועד מה עוד כי שינוי זה
פוגם בפסק ומשנה מהוראותיו כאשר על פיו החיוב שהושת על המשיב הינו בעיקרו של דבר
כספי של כ-220,000 ₪, ומטעמים שמצא הבורר אפשר להפחיתו בכ-100,000 ₪ כפוף
להחזרת תכשיטים אך מצא להגביל זאת בזמן קצוב של 15 יום ממתן הפסק ועוד 15 יום
לתשלום יתרת הסכום. ביצוע פסק הדין על פי חלופה זו המהווה חריג לתשלום הגבוה בכסף
ולא בשווה כסף בצירוף תשלום מופחת בחלוף אותם מועדים, אינה תואמת את הפסק,
חורגת ממנו ומשנה את הוראותיו. אילו הבורר היה סבור שניתן לנהוג בדרך זו, לא היה
נמנע מלהורות כך בגדרי הפסק והיה קובע שאת החיוב הכספי, כולו או חלקו, ניתן לבצע
בתשלום כספי או בשווה כסף, אך לא כך נהג וכאמור הגביל אפשרות זו לתקופה קצובה
וקצרה.

17. עד כאן וככל שבוחנים את ההחלטה שהוציא בית משפט קמא תחת ידו בראי תקנה 198
לתקנות סדר הדין האזרחי, ועילות ההתערבות בפסק בורר או הסמכות המצומצמת
להאריך מועד ביצוע חיוב על פי פסק דין, מצאנו כי הדבר נעשה תוך חריגה מאלה. אמנם
בית משפט קמא מוסמך היה ליתן פסיקתה, אך לא לשנות את המועדים שנקבעו לביצוע
חיוב או פעולה על פי הפסק.

18. ועתה לטיעוני המשיב לפיהם חיוב על פי פסק בורר משתכלל עם אישורו וכי כל עוד תלויה
בקשה לביטולו, יש לראותו כמעוכב. טיעון זה נכון בהקשר של אפשרות ביצועו בלשכת
ההוצל"פ והזוכה על פי הפסק אינו יכול להגישו לביצוע כל עוד לא אושר. יחד עם זאת יש
לראות באישור הצהרה על פסק הבורר כמחייב ובהתאם לסעי' 23 לחוק הבוררות מרגע זה
דינו לכל דבר, פרט לערעור, כדין פסק-דין של בית המשפט.

ודוק: אין באישור כדי מתן פסק דין חדש, וכאמור הוא אך מצהיר על פסק הבורר כמחייב.
מכאן אין בכוחו לדחות מועד ביצוע חיובים או פעולות על פי הפסק. אמנם האישור מאפשר
ביצועו בלשכת ההוצל"פ אך יראו במועד הקבוע בפסק הבורר כמועד שבו אמור היה
להתבצע ולא מועד המאוחר לאישור, בדומה לפסק דין כספי או לצו לביצוע בעין הקובע
מועד ברור לביצועם, והוא מוגש לביצוע בלשכת ההוצל"פ לאחר חלוף אותו מועד על פי
הפסק.

סוף דבר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 8290-06-20 ת' נ' ת'

תיק חיצוני : .

19. הערעור מתקבל והנני מורה על ביטול החלטת בית משפט קמא. בית משפט קמא יתן פסיקתה בהתאם לפסק הבורר ולחייבים שנקבעו בגדרו תוך ציון המועדים שם. המשיב ישלם למבקש הוצאות משפט בגובה האגרה ששולמה וכן שכ"ט עו"ד בסך של 6,000 ש"ח.

המזכירות תשיב לב"כ המבקש את העירבון עבור המבקש.

מותר לפרסום לאחר מחיקת שמות הצדדים והשמטת פרטים מזהים.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשפ"א, 13 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.

סארי גיינסי, שופט